

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 20 ore.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 6.

15. MARS 1939

11. ÅRGANG

For så har Gud elsket . . .

«Mens vi ennu var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Rom. 5: 6.

En rettferdig lide og dø for en syndig slekt. Mennesketanken kan ikke følge med her. For å forstå dette må vi venne oss til den gamle bok: «For så har Gud elsket verden at han gav sin sønn, — — «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin sønn til soning for våre synder.»

Underet ved Jesu fødsel og frelserverket på Golgata. Våre refleksjoner duger ikke her, men: «Ved tro skjønner vi» — —

Når apostelen skriver om frelsen og frigjørelsen i Kristus sier han bl. a.: «Da vi nu altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, ved hvem vi også har fått adgang ved troen til denne nåde i hvilken vi står.»

Ad troens vei oplever man: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.»

«Ser, der Guds lam, som bærer verdens synd.»

Vi finner Jesus i Getsemane bedrøvet inntil døden. Bønnen bedes: «Fader, om du vil, da la denne kalk gå mig forbi! Dog, skjæ ikke min vilje, men din.» Hvilken kamp som kjempes. Hans sved fallt som blodstråper ned på jorden. «Å all dri jeg utgrunne kan hvad da ditt hjerte led.» Han, den allmektige, hvis ord var nokk til at syke blev friske, og djevelbesatte blev befriet, ja, døde fikk liv. Han hvis navn er *Under*. Livets fyrste. Makten har han nå gitt helvedes andehær.

«Dette er eders time og mørkets makt.» Timen var nå kommet da menneskesønnen skulde overgis i synderes hender.

Villig går han lidelsens vei. Tål-

modig er han når tornekronen presses på hans hode, og når piskeslagene gjør hans rygg blodig.

I solens hete går han og bærer sitt kors. Segner under korset. Når Golgata er nådd blir hans hender og føtter naglet til korset.

«Til syndere strekker den sig, den hånd som blev såret for mig. Den leder mig frem til Guds stad til mitt hjem,

den hånd som blev såret for mig»
Det hjerte som alltid hadde hatt medfølelse for alle som hadde det vondt, det hjerte blev nå knust i døden.

Den rene, rettferdige og hellige døde for en verden som var opfylt av synd, ondskap og forbannelse.

Ufattelige og grenseløse kjærlighet.

«Kristus døde for våre synder efter skriftene, og han blev begravet, og han opstod på den tredje dag efter skriftene.»

Dette er påskens herlige budskap. Jesus lever! !

Det var dog noen triste og tunge dager for disiplene da Jesus lå i graven. De to Emmausvandrere var opfylt av sorg. Det var natt i deres sjel. Et brustet håp, og minner fra svunne herlige dager.

Under slike forhold i et menneskeliv lyder ikke lovprisning og takkesang. Man er taus, vil helst være ensom.

Når Jesus talte til disse to, da begynte det å lysne. Han henviste til skriftene. Det er i den kjære bok man finner trøst og styrke under livsferden. Pris og ære til Gud.

Jesus forlot ikke disiplene før han åpenbarte sig for dem. Han bryter brødet, velsigner det og gir det til disiplene. Da åpnedes deres øine så de kjente ham. Vidunderlige stund. Før var det som gravnattens gru,

men «så fikk de den levende møte. Å, salige, salige stund.»

Maria står ved graven og gråter. Jesus kaller henne ved navn, da svarer hun: Rabbuni — Mester. Hun kjente den milde og kjærlighetsfulle røsten. Det var nok, gråten stanset. Sorgen blev løftet av. Vi forstår i et lite mon hvad disiplene følte når det blev sagt om dem: «Da blev disiplene glade da de så Herren»

Vårt liv var en gang full av synd, tomt og fattig. Kanskje vi følte noe av det samme som Garborg uttrykker det:

«Jeg vet ikke jeg, jeg er syk og ør, det løper mig tåket for synet.

Mens angsten skjærer igjennem min sjel.

så blek og så skarp som lynet.»

Dog — Gud være takk, når blikket blev vendt på Jesus Kristus da blir oplevelsen:

«Ene Guds kjærlighets milde ro kan dødssyke hjerte kvege.»

Rolf Westlie.

Prestene bad for fred under september-krisen

Og nu straffes de med avskjed.

I dagspressen leser vi:

Reuters Berlin-korrespondent telegraferer at pastor Niemøllers efterfølger som fører for den evangeliske kirkeopposisjon, pastor Møller, er avskjediget fra sitt embede av det evangeliske kirkeråd med den begrunnelse, at han har gjort sig skyldig i misbruk av prekestolen da han offentlig bad for freden under september-krisen.

To andre Berlin-pastorer, Boehme og Albertz, har sin sak under behandling nu, og alle tre har mistet sin lønn. Alt i alt bad omkring 2000 opposisjonsprester for freden i Nord-Tyskland under september-krisen. Det sies at de bl. a. sa at Guds vilje er blitt undertrykt og Guds sannhet forsømt i Tyskland.

Fangen og hans familie.

Vi har «klippet» følgende interessante artikkel fra «Budbæreren»:

Wang Ting Ch'un var siste «rekrutt» mellom fangene. Soldatene hadde tatt ham nord i fjellene, og nu var han dømt til 12 års fengsel som kommunistisk spion. Det var tydelig de hadde ribbet ham grundig, for da de satte ham inn, hadde han ikke annet på kroppen enn en slitt soldatjakke og en grov sekk som var festet om hoftene. Været var kjølig, og han hutret og frøs der han stod foran mig i halvcirkelen mellom hundre andre fanger. Med halvåpen munn stirret han på mig som om han vilde sluke hvert ord jeg sa. For første gang i sitt liv hørte han evangeliet, det budskap som skulde bli til frelse for ham og alle hans.

Han blev snart etter med til undervisning i en av de klasser jeg hadde for fanger. Det tok tid med forklaringen, for lite hadde han gått på skole, og hukommelsen var ikke så rar. Men fra første stund var han blandt de mest mottagelige. Når det stundom hendte at jeg avbrøt overhøringen og spurte om de virkelige ønsket å tro på Jesus til frelse, var Wang Ting Ch'un snar med å få hånden i været for å gi tilkjenne at det var hans faste forsett å tro på Jesus.

Ifjor vår begjærte han og tre andre fanger å bli døpt. For å lære dem bedre å kjenne hadde jeg en bønnestund med dem en gang for uken. Først da fikk jeg av fengslets funksjonærer vite at Wang Ting Ch'un var uskyldig dømt. Han hadde vært ute på forretningsreise — handlet med opium — og nu var han på vei hjemover med 300 dollar i lommen. Soldatene som var på jakt etter den kommunistbande som lå nord i fjellene, anklaget ham så for å være spion for å få fatt i disse pengene. Slik gikk det til at han kom i fengsel.

Han blev dog ikke døpt med de andre fangene sist jul. Utpå høsten blev han nemlig fri, og reiste da til sitt hjemsted et par dagsreiser herfra, våre bønner gikk med ham, men vi undret oss på om vi skulde se ham igjen.

I vår kom hans eldste bror og blev hos oss en ukes tid. Hans ærend var å lære mere av evangeliet. Det han

fortalte om forandringen i hjemmet, gledet oss alle.

Familien hadde alle dager vært ivrig i sin gudsdyrkelse. Ja, de hadde dyrket avgudene langt ut over økonomisk evne, så de snart var på bar bakke. Men nu var de også ferdig med dem. Hele familien med undtagelse av Wang Ting Ch'uns svigerinne nr. 2 som er besatt og bor i et tempel, påkaller nu den levende Gud. Deres gamle mor som hadde vært vegetar i over 50 år og satte hele sitt håp til det kommende liv til sine gode gjerninger, var også vendt om. Den Herre Jesus var kommet inn i denne familien med sin frelse.

Forleden dag kom Wang Ting Ch'un selv på besøk. Han kom for å få mer undervisning, og håpet snart å bli døpt. Det blev ordnet slik at han skulde være med oss i teltlaget i og rundt Hengkow en par ukers tid. Imidlertid kom det bud fra hjemmet at hans svigermor var død, og da han var nærmest pårørende mannlige slektning, måtte han skynde sig hjem for å ordne med begravelsen. Han håper å kunne komme igjen om en måneds tid.

Til slutt bare et lite trekk for å vise hvor de tidligere var bunnet i overtro.

Da familien fikk vite at Ting Ch'un var havnet i fengsel i Anhang og at han trengte både gangklær og sengklær, reiste hans hustru og hans bror opover. De hadde med sig 30 dollar, to vattepper og to par klædninger. Kommet til Lyhokow, hvor de måtte overnatte, blev det dem fortalt at der var en Gud som var meget virksom. De burde der spørre guden til råds om der muligens var noen utvei til å få den fengslede fri. Som sagt så gjort. Dagen derpå gikk de til templet, og ved laddtrekning fikk de det svar at den gengslede kunde bli fri, dersom hustruen vilde kjøpe røkelse og knele foran guden i 100 dager. Det var hun mer enn villig til, og dermed kom de ikke lenger. Broren reiste hjem igjen, og hun blev igjen for å sone for sin mann. Hun knelte de bestemte stunder og bøde sig til jorden for hver røkelsespinne som blev tendt. Slik hadde hun holdt på i over 40 dager da hun plutselig en natt blev røvet for alt det hun hadde. Nu var alt håp ute. Ikke

var det hjelp å få hos guden, og hun stod der maktesløs. Skuffet måtte hun traskе hjemover, og mannen fikk fryse sig igjennem vinteren.

Denne familien har allerede fått føle en del forfølgelse for sin tro. De kjenner lite av evangeliet og bor så langt fra nærmeste misjonsstasjon at de ikke kan få nytte godt av de helliges samfund. Men Herrens bevarende makt er stor. Vil noen ta dem med i sine bønner?

O. A. Sommernes.

Fra Åsta Thuens forhenv. kasserer

Vi vil takke for den hjelp som er gitt til søster Aasta Thuen i året som gikk. Herren lønne enhver. Dette er nu det syvende år hun står sammen med Alfhild Bjerva ute i China.

Året 1937—38 har vært særlig prøvende under krigens redsler og all den nød de har ferdes i blandt har virket nedbrytende på deres legemer. De behøver derfor midler til sin hjemreise.

Herrens ord kom til Elias i hine dage. Gå til Krits bekk og drikk av den, og Ravnene har jeg befalet å forsørge dig. Ja vår himmelske far er rik på hjelp om han så bruker ravnene, men hans underbare råd er å bruke dig og mig, for at vi kan få motta lønn og velsignelse, for vi er medarbeidere i den sammen vingård. Der står jo i Matt. 10—42 «Og den som gir en av disse små endog bare et beger koldt vann å drikke fordi han er en disippel, sannelig sier jeg eder, han skal ingenlunde miste sin lønn.»

Herren sendte etterat Krits bekk var tom, Elias til en enke i Sarepta. Hun hadde bare en håndfull mel i en krukke og litt olje i et krus, som hun ville lave til for sig og sin sønn og ete det og så dø. Jeg tenker hermed på den velsignelse hun mottok fordi hun først gav profeten. Melkrukken blev ikke tom og oljekruset fattes ikke olje hele tørketiden. Vil derfor påminne om å være ordets gjørere. «Giv så skal eder gives et godt, stoppet, rystet, overfylt mål skal gives eder i fanget.» «Luk. 6, 38.»

Edith Olsen,
forhenværende kasserer.

En oplevelse.

De hoteller i Stavanger som under hotellstreiken ikke var rammet av denne, var stadig overfylt av reisende. Særlig vanskelig var der om plass på Indremisjonshotellet som jo har en central beliggenhet ved torvet og ganske nær både jernbanestasjon og dampskibsbrygge.

Kjent med forholdene bestilte jeg to dage i forveien og nr. 7 med to senge stod ferdig da jeg ankom lørdag kveld.

I spisesalen sitter flere kjente fra tidligere besøk. Hilser, og setter mig ved bordet. Ved min høire side sitter en fremmed mann i 20-årene. Han vender sig plutselig til mig og spør: «Er De N? Da han har fått dette bekreftet, nevner han sitt eget navn, det firma han representerte og fortsetter så: «Det er mig som skal dele værelse med Dem!» En liten snert av bitterhet jog igjennem mitt sinn. Var skuffet over ikke å ha fått et enkelt værelse når jeg hadde vært så tidlig ute med bestilling. Trett var jeg, og hadde gledet mig til en lørdag kveld og en hel søndag hvor jeg skulde få ta det precis som jeg hadde lyst til.

Måtte kjempe litt for ikke å vise hvad jeg følte i mitt hjerte.

«Mon han er en troende»? Min uro av den grunn forsvant straks. Innen vi var ferdig med aftensmaten kjente jeg ham ikke bare som en bror i Herren; men som en av dem som lar sitt lys skinne for alle i huset.

Før vi gikk til køis leste han Guds ord og vi knelte sammen i bønn til Herren. Der var noe som slo mig med det samme han begynte å be. Forklar det? Nei, det kan jeg ikke. Vet bare at jeg følte mig i nærheten av et menneske hvis hjerte var fyllt av Guds fred. Jeg skjønnte at dette var en ungdom som ofret adskillig for å være i den stilling Herren vilde ha ham; men en, for hvem dette offer var livets største lykke.

Vi lå lenge og talte sammen. Da lyset endelig blev slukket gikk der bare noen minutter og hans åndedrag fortalte mig at han var langt borte fra denne jords både gleder og gjenvordigheter.

Selv lå jeg ennå lenge våken. Jeg hadde fått så meget å tenke på og da jeg ante lite av at jeg skulde få så uendelig meget mere føre enn søndag

gen var lagt bak mig, lot jeg bare tankene arbeide.

Måtte ha sovet noen timer da jeg blev vekket ved at jeg syntes noen gikk over gulvet. Jeg lå og lyttet en stund; men da ingen ny lyd hørtes snudde jeg mig mot veggen og sovnet igjen.

Våknet så etter en kort og urolig søvn og opdaget et ganske svakt lys borte ved min venns seng. Satte mig op i sengen og gned søvnen ut av øinene for å se bedre. Hvad var det?

På kne ved sengen, med overkroppen utstrakt innover denne, lå den unge mann. Lyset fra en liten lommelykt kastet sine svake stråler på Bibelen som lå åpnet like foran ham. Merket ingen bevegelse og hørte ingen lyd. Han bad — — —

En knugende følelse betok mig. Hvad skulde jeg gjøre. Stå op og kaste mig på kne ved hans side for om mulig å få del i den salighet jeg trodde han nød? Nei. Alt i mig og omkring ropte: Stille! Stille!

Sakte gled mitt hode ned igjen på puten. Søvnen var helt borte. Samvittigheten var også våken. Da jeg lukket øinene gled Mesterens skikkelse fra Getsemane have frem for mig. Han vendte sitt lidende ansikt mot mig og ordene: «Du sover og hviler dig,» traff mig dypt inne i sjelen.

Blev liggende en stund og ruge over dette. Alt omkring mig var stille; men i mitt sinn gikk bølgen høit.

Det var også stille da min venn reiser sig op. Han smilte med hele ansiktet da han vendte sig mot mig og hilste: «God morgen!» Fikk fremstammet et: «God morgen!» og en undskyldning for at jeg muligens hadde forstyrret ham i hans andakt. Det siste blev vistnok helt overhørt.

Der falt ikke mange bemerkninger mellom oss mens vi kom oss i klærne. Spiste også i stillhet. Knelt så sammen og bad Herren signe dagen. Vi gikk så til Frikirken. Eldste Myrvold skulde predike. Var forberedt på å begynne. Men når jeg tenkte på den forberedelse han hadde hatt, som satt ved min side, fant jeg det riktig å trekke mig tilbake forat han kunde komme frem. Han leste fra Israels barns vandring i ørkenen om hvorledes Gud hadde kunstnere fer-

dige til å forarbeide de kunstverker som skulde til for å få Tabernaklet i den skikk han selv vilde ha det. Gud hadde gjort dem skicket.

Om eftermiddagen vekslet jeg noen ord med eldste Mosby fra Algård, og han sier: «Der var en merkelig ånd med den unge mann.»

Hele søndagen tilbrakte vi sammen og der fremkom stadig ting som tuktet mig. Jeg var nærpå gammel nok til å kunne være hans far, og dog forstod jeg at han i kjennskap til Herren var seilet langt forbi mig.

Denne kjennsel virket på mig slik at jeg fant det ganske i sin orden å få høre om hvorledes Gud hadde kalt ham til å gå ut med evangeliet til Syd-Amerika. Men da han, efterat vi hadde lagt oss om kvelden, betrodde mig at han skulde reise ut uten at noen hadde påtatt sig å være ansvarlig for midler til lønn og underhold; ja da måtte jeg beundre ham. Tenk jeg misundte ham også.

Forstod nu at han hadde lagt no rent personlig i det, da han om formiddagen satte fingeren på at det var Gud som gjorde et menneske skicket. Gud kalte til en gjerning; men Gud gjorde også skicket for gjerningen.

Jesu spørsmål fra Luk. 18, 8 kom for mig. «Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» Jeg svarte: «Ja, iallfall hos denne unge mann.»

Men hos mig?

Mandag morgen, ennå mens nattens stillhet ruget både inne og ute, våknet jeg igjen av de samme listende trin på gulvet. Slo øinene op og så min venn i ferd med å trekke på sig noen klær.

Hans skikkelse gled påny ned ved sengen og strålene fra den lille lommelykt falt igjen på bladene til «Børkernes bok».

Slik lå han lenge. — —

Mine tanker tok flukt. De dvelte tilsist ved den skare som omtales i Hebr. br. kap. 11 og ordene: «Verden var dem ikke verd», lød klart i mitt indre.

Stille sa jeg til mig selv: «Får Herren bevare ditt sinn i denne stilling, du for mig synes innta idag, ligger neppe noen glimrende løpebane foran dig. Men du vil komme til å gjøre en innsats for Guds rike på jord som Guds barn og Himlens engle skal glede sig over.

O. N. i «Sarons Blomst».

Innsendt av A. F. Kristiansand S.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til opsigelse skjer. Opsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Ny misjonskasserer.

Søster Edith Olsen, Bergen, som har vært kasserer for Åsta Thuen skal reise fra Bergen, til Nord-Norge. Hun slutter av den grunn å være kasserer. Som ny kasserer for Åsta Thuen, China, har str. *Liv Skorge*, Vergeland, Minde pr. Bergen påtatt sig hvervet.

Midler til str. Thuen sendes altså herefter til henne.

Innsamlingen til Kjøllefjord bedehus.

Da undertegnede ser at det av noen venner er slått til lyd for nevnte bedehus, vil jeg atter på det inderligste oppmuntre alle venner til å være med.

Jeg var i høst i Kjøllefjord, men allerede da var det vanskelig å samle folket de dage det var meget frost. Det blev mig også fortalt at det stundom frøs is på gulvet i det bordhus som nu benyttes som lokale.

Kjære venner, vær med, gi eders beløp stort eller lite.

Synes du at den benyttede form ikke smaker, så gi du ubenevnt, gi for Herren og til Herren, og vent ikke til de onde dager muligens kommer, da du ikke mere kan få gi og virke for Herren.

Kjøllefjord med sine mange hundrede innbyggere og dertil en masse fiskere som besøker stedet er helt uten bedehus det er; det er likeledes mange mil til alle kanter til nærreste bedehus. Derfor: frem til arbeid

det nu. Sjele dør mens vi drøier, og snart er oppbruddsdagen, da intet hus mere behøves. — Herren velsigne en hver glad giver.

Brevikbotn, den 3. mars 1939.
Eders for Finnmarks frelse bedende broder.

Oskar Gamst.

Vi vil gjerne få understreke disse ord av br. O. Gamst. Hvis du synes at denne måte å samle inn midler på ikke er tiltalende, så gjør det på en annen måte. Hovedsaken er at vennene i Kjøllefjord får bedehus.

Vi har gitt spalteplass for denne innsamling og når vidnene og vennene i Nord-Norge kan gå med på det, finner vi ingen grunn til å nekte å ta det inn.

Vi har fått skrivelser fra et par brødre som ikke synes om denne form for innsamling, men gi det da på annen måte, brødre. Vi skal med glede forandre fremgangsmåten hvis det er nødvendig. Red.

Av et privtbrev tar vi et lite utdrag:

«Det har gledet oss meget å se den velvilje hvormed De har mottatt vår «rulling» til bedehuset i Kjøllefjord, hvilken vi fremdeles har tro for vil gi et godt resultat, såfremt fienden ikke får stoppet også dette forsøk.

At det er så helt ubibelsk og forkastelig har vi ikke kunnet innse, all den stund vi ikke blander verdslige personer inn, ellers vilde vi jo ikke ha fremkommet med dette.

Der står jo skrevet at vi skal «oppmuntre» hverandre (gammel oversettelse) til kjærlighet og gode gjerninger. (Hebr. 10, 24), og såvidt vi kan skjønne må jo dette være en god gjerning.

Det er jo en meget beklagelig kjennsgjerning, at et såpass stort sted som Kjøllefjord, med såvidt oss bekjent, ca. 700 fastboende foruten en masse tilreisende fiskere praktisk talt året rundt, ikke skal eie et forsamlingshus utenom en anekskirke under Lebesby, og vi vet jo av hvilken betydning dette er.

Vi vil heller ikke undlate å påpeke, at for Kjøllefjords vedkommende har Gud på en særskilt måte lagt stedet tilrette for en «fri» fast virksomhet, da de Frie Venner i Finnmark iallfall i de siste 15 år har vært opmerksom på at her hadde Gud lagt dette sted spesielt tilrette for oss, og

når der ikke av andre samfund allerede er opprettet virksomhet, ser vi det fremdeles som et fingerpek fra Gud, og vi håper og tror at huset skal og må bli bygget i inneværende år.

Når vi våger å gå til et så drastisk skritt som direkte utfordring til navngitte personer, så var det fordi vi som sagt fant at der hadde vært forsøkt så meget ad frivillighetens vei, at litt hårdere press må til, hvis saken ikke fremdeles skulle drive, og vi vil i samme forbindelse peke på br. Støves opfordring, først til alle predikanter, så til alle musikere, så til alle andre troende, om innsendelse av hver sin femkrone til forsamlingshuset i Stavanger. Riktignok var det ikke til navngitte personer, men allikevel en direkte utfordring, som visstnok førte frem.»

Til bedehus i Kjøllefjord.

— Gudrun Kvalsvik, Bugten, Alta sender herved kr. 5.00 til bedehuset i Kjøllefjord og ber Laura Stien, Anna Gamst, Brevikbotn og Marie Kvalsvik, Ingøy om å gjøre det samme.

— J. Halden kr. 10.00.

— Søsterringen, Honningsvåg kr. 10.00.

— Marie Pedersen, Honningsvåg kr. 10.00.

— Kristian Skipperud har betalt kr. 5:00 og ber byggm. Aarmo, Ski, byggm. Buin, Mjøndalen og byggm. Bru, Moss å gjøre det samme.

— J. Olsen, Hvaler har betalt kr. 10.00.

— Petra Johannessen, Hammerfest sender kr. 5.00 og opfordrer Anna Sætrum, Kistrand, Hans Gamst, Brevikbotn og Ingebrikt Eriksen, Rossfjord å gjøre det samme.

— O. Gamst, Brevikbotn sender kr. 5.00 og ber Ditlef Christoffersen Drammen, Harry Gamst, Hasvik og Johan Nøstdal, Roald Amundsens vei, Bergen å gjøre det samme, og hilser med Hebr. 10, 24.

— Med takknemlighet mottok jeg utfordringen — 5 kroner — til bedehuset i Kjøllefjord. Jeg tenkte, da jeg leste Eunike Volds «idé» om midler dertil, og hun sendte sitt beløp til den første planke: Dette vil jeg også gjøre! — Men så «glemte» jeg det bort igjen. «Jeg tror dette med 5-kronerulling er etter Herrens behagelige vilje.

Nu realiserer jeg denne utfordring.

«Vennene våre i snart samles under blott dette ikke blir Herren vil selv som vi får lov å by denne plass. (Første Sender kr. 5.00 Ramberg, Drammen Galleberg, Emilie C gjøre det samme. Drammen 25.6. Søste

Bertha Jor

— Undertegnet kr. 5.00 til betaling Kjøllefjord bedehus Søren Jensen, R Mathisen, Balsfjor sen, Lillebø, Vol samme.

— Og ønsker lykk Kjøllefjord snart stand.

Galaterbrevet

Ly Lar

Hjem til Gu

Atter har Herre kjære her nor flytteordren til mor. Ingeborg C første i Finnma hjem og hjerte f det herlige frie forkynte. Hun f de å se syv av de fleste også d nene her oppe.

Nu er hun hjemme hos He siste følt sig tre ne er en av vå bedere og misj Misjonen, Her hennes hjertebe

Hun var all ter at hun begy den dag da hu at hun ikke m misjonsmøte d

Velsignede oss alle så meg Nu hviler o de, men henn vi er her tilk som kristen dog alltid o henne nær ti spor.

Fred over

FRA INDIA

Våre elskede venner og medarbeidere. Nåde og fred!

«Herren er god, et vern på
trengselens dag, og han kjenner
dem som tar sin tilflukt til
ham.» (Nahum 1: 7.)

Min hjelp i Herren er,
Han nær mig er i fare,
Han bærer seirens skarpe sverd,
Og vil mig vel bevare.

Tiden er igjen inne da vi må sende dere, våre kjære venner, noen linjer. Tenk det er alt midten av februar og dette år er alt 6 uker gammelt. Ja, tiden går fort og vi med.

Våre tanker tar ofte flukt og vi er med dere i ånden og hvor ofte vi lenges å se deres kjære åsyn igjen. Dog vil Herren selv åpne vei når hans time slår. Det går nu på det 15de året siden vi forlot hjemlandet.

Oplevelsene har vært mangeartede siden vi sist skrev. Like før jul fikk jeg bud å komme til en syk dame som bor i Kotagire, en fjellstasjon 200 eng. mil herfra. Wesley kom med og vi hadde gleden å sprede Guds livgivende ord langs veien samt på stasjonene. Også i hjemmet hvor den syke var fikk vi gi ut Guds ord. Besøket varte ialt i 5 dage. Vi hadde en lang, besværlig og bratt bakke å gå frem og tilbake 2—4 gange på dagen fra hvor vi bodde til den sykes hjem. Veien gikk gjennom urskog og vi fikk siden vite at denne vei ofte er besøkt av tigere og leoparder, helst på kvelden, og det var to kvelder vi kom hjem efter at det var mørkt, og vi måtte prise Herren som så underbart hadde beskyttet oss.

Nyttårsdag hadde vi tilstelningen for de fattige kristne. Flere kom enn vanlig i år. En av dem var en fattig kvinne som var ved dødens port sist i august med galdesten. Hun kom her og vi behandlet henne og hun gikk hjem befriet fra både stene og smerte. Da hun hørte at vi hadde en utdeling for de fattige bad hun om hun måtte komme. Hun fikk jo lov; men hun bragte to andre fattige med sig.

«Verket framgång får,
lätt blir bördan vår,
när vi alla hjälpas åt.»

En del av de nye nødlidende hadde vår evangelist Simon funnet på sin vei med evangeliet. Å hvor mange det er som lever på livets skyggeside og vi ønsker ofte vi kunne strekke oss ut til flere. Vi hadde først en stund med sang, bønn og vidnesbyrd om Jesus. Efter det fikk hver familie en kurv med mat og kaker og hver person, liten og stor, et klæsplagg eller to hver og hvert barn et eller to leketøi.

Noen dage før skolen åpnet efter juleferien reiste John, Ruth og jeg en tur til Mysore, en 85 eng. mil med tog. Vi tilbragte to netter på toget frem og tilbake, og var en dag i Mysore og besøkte forskjellige dele av denne vakre by hvor den indiske konge over denne stat har sitt palads. Gud gav oss herlige anledninger til å så ut seden. Vi hadde tatt niste med og hadde våre måltid på venteværelset i stasjonen der. Mens vi var der kom Ruth springende inn fra plattformen og utbrøt jublende: «Jeg har møtt en parsee dame der ute som ikke før har hørt om Jesus, og jeg har fortalt henne om ham og nu må jeg ha en engelsk traktat til henne, for hun kan ikke lese kanareese eller tamil. Hadde bare en engelsk traktat igjen og den fikk hun. Ja, det er stort når sjeles nød ligger på et barnehjerte, det er bare Herren som kan legge denne nød på hjertet, må alle Guds barn få mere av denne nød og vi skulle se under skjæ på jord.

Vi har fått et tillegg til vår lille indiske barneflokk, en liten gutt på 4—5 år. Han har begynt i barneklassen på skolen.

Mariam som var gift ifjor venter sig nu en arving. Hun er lykkelig i sitt arbeide for Herren sammen med sin mann. Ja, bed meget for dem og oss alle at vi alle må bli brukte til dyrebare sjeles frelse. Til Guds ære og pris.

De hjerteligste hilsninger fra alle her. Eders i nåden blivende broder og søster

Frank og Ananda Desmond.

Husk at

str. Alfhild Bjerva som nu har oppholdt sig i China en periode trenger å komme hjem.

Midler sendes kassereren.

«Vennene våre i Kjøllefjord vil snart samles under ett tak —

blott dette ikke blir bare prat!»

Herren vil selv hellige sitt hus som vi får lov å bygge ham også på denne plass. (Første Kongebok 9, 3)

Sender kr. 5.00 og ber Signe Ramberg, Drammen, Sigrid Wiel, Galleberg, Emilie Gabrielsen, Oslo å gjøre det samme.

Drammen 25. febr. 1939.

Søsterhilsen

Bertha Jordbræk Hansen.

— Undertegnede sender herved kr. 5.00 til betaling på rullingen til Kjøllefjord bedehus. Og utfordrer Søren Jensen, Rossfjord, Edvard Mathisen, Balsfjord, Fr. Ella Jakobsen, Lillebø, Volda, til å gjøre det samme.

Og ønsker lykke til, så vennene i Kjøllefjord snart kan få sitt lokale i stand.

Galaterbrevet 6, 9.

Broderhilsen

Lyngve Henriksen,
Langnes, Rossfjord.

Hjem til Gud.

Atter har Herren hentet en av våre kjære her nord. Denne gang kom flytteordren til min gamle kjære mor. Ingeborg Gamst var en av de første i Finnmark som åpnet sitt hjem og hjerte for de frie vidner og det herlige frie evangelium som de forkynte. Hun fikk da også den glede å se syv av sine åtte barn frelst, de fleste også dømte og tilsluttet vennene her oppe.

Nu er hun borte fra legemet og hjemme hos Herren. Hun hadde i det siste følt sig trett og svak. Med henne er en av våre mest trofaste forbedere og misjonsvenner gått bort. Misjonen, Herrens sak, var alltid hennes hjertebarn.

Hun var alltid så tilfreds, selv efter at hun begynte å føle sig syk, men den dag da hun første gang forstod at hun ikke mere kunne være med til misjonsmøte da gråt hun sårt.

Velsignede kjære mor, du lærte oss alle så meget godt.

Nu hviler også hun fra sitt arbeide, men hennes minne lever så lenge vi er her tilhuse. Hennes eksempel som kristen og misjonsarbeider vil dog alltid opmuntre oss som stod henne nær til å følge efter i hennes spor.

Fred over hennes minne.

Oskar Gamst.

Kristi prøvelser - og våre

For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skrøpeligheter, men en sådan som er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd.

(Hebr. 4, 15).

Dette er ett budskap til Guds folk, og det er ett overmåte herlig budskap. Et i alle dele trøstens ord, hvis dypde vi tilfulle har vanskelig for å fatte. Ovenstående lille vers hentet fra Guds bok taler igrunnen om så meget av store verdier og sannheter, at det synes nesten vanskelig å røre ved, som det igrunnen er tilfelle med alt Guds ord.

Allikevel vil vi så gjerne forsøke å legge litt av dets sannhet på våre hjerter, og Gud give at det må kunne lykkes.

Hvad der særskilt har stanset mine tanker i dette vers er: Kristi prøvelser! Altså hvad han gjennomgikk av prøvelser og vanskeligheter, for å bli hvad han i alle dele er for oss som tror. At Jesu lidelser og prøvelser var langt, langt større enn de fleste av oss aner, er aldeles sikkert. «Han blev prøvet i alt, i likhet med oss, dog uten synd.»

At vi som mennesker her på denne jord lever under prøvelsens kår, er vi nok alle enige om. Det er så uendelig mange ting, av det slag som gjør tilværelsen og livet prøvsomt. For manges vedkommende mer, for andre mindre. Dog et gammelt sangvers sier:

Du har ditt, jeg har mitt!

Himlen alene er sorgene kvitt!

Fra skapningens begynnelse var det ikke så. Paradisets herlighet kjente ingen vanskeligheter og prøvelser. Først etter syndfallet blev disse ting i et rikelig mål mennesket og jorden tildel. Den blev forbannet på grunn av menneskets ulydighet mot Gud. (1. Mos. 3, 17—19).

På grunn herav er mennesket stedt i den største vanskelighet og følgene av synden vil alltid virke i dette forgjengelighetens land.

Gud har dog ikke latt sig uberørt av menneskets prøvelser. Han sendte sin sønn Jesus Kristus til verden. Han blev gjort lik oss.

«... derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, forat han kunde bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder.» (Hebr. 2, 17).

At Jesus som menneske blev hårdt prøvet lærer bibelen klart. Han gjennomgikk harde fristelser, spott og forfølgelser. Han blev ringeaktet og vanæret. Misforståelse og motsigelse møtte ham. Hans lidelser var ubeskrivelige. Han kjempet mot mørket — kjempet en kamp på liv og død; men seiret. Triumferende roper han med seierskrik fra korset: «Det er fullbragt!! Halleluja! Herlige seierstoner fra Gougata kors. Seierstoner som forårsaket beven i helvete, men fryderop i himlens saler. Seiren er vunnet! Gravens lenker brutt. Han lever! Er ophøiet! Sitter ved majestetens høire hånd i det høie. (Hebr. 1, 3.)

Der oppe finnes ingen prøvelser av noe slag. Alt er idel harmoni, glede, overstrålende glede og herlighet. Der Jesus bor, er ingen nød, sorg eller smerte.

Dog, han vet om oss som bor i «sukkenes» land. (Rom. 8, 22-23). Men ikke bare det, at han vet om oss, han har medynk med oss. Han forstår oss. Kjenner våre vanskeligheter, vet om våre prøvelser og smerte. Han kjenner vår sorg og våre lidelser. Han gjennomskuer alt, intet er skjult for hans øine som vi har å gjøre med.

Å — tenk, han har medynk med oss. Møter oss med forståelse og den dypeste sympati og medfølelse. (Luk 7, 13). Aldri misforstår han oss, derfor kan vi med frimodighet gå til Jesus med våre prøvelser. Halleluja! Og herlig er det, hos ham finnes trøst og hjelp i alle livets prøvelser.

Hvor finnes i verden den prøvelse som Jesus ikke kan hjelpe i? Hvor finnes den prøvede som ikke han vil hjelpe?

Nei, vi husker hans velsignede svar til den spedalske som omtales i Matt. 8, 1—4. Den spedalske sier: «Herre om du vil så kan du rense mig.»

Jesus sier: «Jeg vil, bli ren!»

Han er den samme idag. Gå til ham med dine prøvelser, sorger, lidelser, din nød og smerte. Jesus forstår dig! Han har medynk med dig! Han kan hjelpe. Han vil hjelpe.

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skrøpeligheter, men en sådan som er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd.»

Josef Ruud.

Fra forskjellige feltet

Norsk Søndagsskoleråd

som omfatter både statskirken og dissidenternes søndagsskoler i Norge, har gjenvalgt Arnold Øhrn som formann også for det kommende år. Nestformann blev lærer Bernt Bernsen, sekretær pastor Sverre Seim og kasserer kjøpmann Georg Svendsen. Under årsmøtet referertes innbydelse fra Verdenssøndagsskoleforbundet til den trettende verdenskongress i Burban i Natal, Sydafrika, den 22. til 28. juli 1940.

I alt er det i landet nu 2829 søndagsskoler, 11146 søndagsskolearbeidere og 183866 søndagsskolebarn.

Nye misjonskandidater.

Det Norske Misjonsforbunds konferanse vil behandle ansøking fra Alf Jellestad fra Betel i Bergena om å bli antatt som misjonær for feltet i Kongo, og Bjørg Brede-Larsen fra Betania, Askim, for feltet i China. Styret vil anbefale for konferansen at begge antas.

En god fremgang.

I løpet av 50 år har baptistkirken i Brasilia vokset til 50,000 medlemmer. Der er i alt 490 baptistkirker og de fins i alle deler av landet. De har 718 søndagsskoler.

Misjonærene er kultur-spredere.

Siden misjonæren optok arbeidet med å utgi tekstbøker og søndagsskolemateriell, er befolkningen i Kongo blitt mere og mere dyktige i lesning. Et lite oppbyggelsesblad som «Africa Innland Misjon» har utgått på bangalspråket, har opnådd en riktig stor utbredelse.

Til de nødlidende i Tsjekkoslovakia har det svenske kristelige dagblad «Sv. Morgonbl.» samlet inn 122 000 kroner. I mange land samles nu hjelp til de ulykkelige jødiske flyktningene.

Uanede verdier.

Bibelinstituttet i Würtemberg har i de 125 år det har bestått utgitt 22 millioner bibler og bibeldeler. Av disse kommer 20 millioner bare på de siste 25 år!

Negerbap
i Amerika
nigheter med
av ca. 5 50
amerikanske
Grunnen
blir baptister
Gud — sier
den at de er
Bibelsens san
den står. N
som tror d
frelst», så tr
ter det.

Liten res
Japans si
slått op pro
landske byg
de ikke var
tiltross for
ske flagg i
enten tramp
de plyndren
lyses det i et
«sikkerhetss

SPRE

Fra «Bet

Til «Mis
Menighet
virksomhet
den åndsut
1907 og ut
de man tilh
brødrene M
Johansen so
i spissen og
les minnes
idet begge n
I 1918 kj
holdslokale
«Betania».
vis Frikirk
stort lokal
ter fremdel
Forhold
t. samhold
re møter h
I det øk
et godt år
ten har ad
besluttet a
være tilslu
samvittigh
navn i den
mende vær
hver anne
innsatte e
tjenere. T
alle velkon

Negerbaptistene

i Amerika har nu ca. 60 000 menigheter med et samlet medlemstall av ca. 5 500 000, meddeler den amerikanske «Missionæren».

Grunnen til at så mange negre blir baptister når de blir omvendt til Gud — sier en ledende neger — er den at de er så enfoldige at de tar Bibelens sannhet bokstavelig som den står. Når de leser om at «den som tror og blir døpt, skal bli frelst», så tror de det og handler efter det.

*

Liten respekt for andre

Japans sivile øvrigheter hadde slått op proklamasjoner på de utenlandske bygninger, som forklarte at de ikke var kinesisk eiendom. Men tilross for dette blev det amerikanske flagg i 14 tilfeller revet ned og enten trampet til filler eller brent av de plyndrende japanske tropper, opplyses det i en rapport fra den såkalte «Sikkerhetssone» i Nanking.

SPREDTE FELTER**Fra «Betania», Arendal.**

Til «Misjons-Røsten».

Menigheten i Betania begynte sin virksomhet i 1911 som et utslag av den åndsutgydelse som fant sted i 1907 og utover. Den første tid hadde man tilhold i leiet lokale. Det var brødrene M. Blom Bakke og Kristian Johansen som dengang nærmest stod i spissen og som menigheten fremdeles minnes med takksigelse til Gud, idet begge nu er hjemme hos Herren. I 1918 kjøpte så menigheten Avholdslokalet her og gav det navnet «Betania». Lokalet som ligger vis a vis Frikirken er et pent og ganske stort lokale, og menigheten fortsetter fremdeles sin virksomhet her.

Forholdet idag i menigheten m. h. t. samhold er meget god og underbare møter har vi hatt.

I det økonomiske har 1938 vært et godt år for menigheten. Menigheten har adressekalender men har nu besluttet at dersom noen ønsker å være tilsluttet forsamlingen og av samvittighetsgrunne ikke kan ha sitt navn i denne kalender kan vedkommende være med uten hinder som enhver annen. Menigheten har ellers innsatte elstebrodrere og menighetstjenere. Til å tale iblandt oss ønskes alle velkommen der fører Jesu Kristi

lære. Vi vil beflitte oss på å være fri for partiånd idet vi ser at den mer og mer blir virksom. De predikende brødre der ønsker å besøke «Betania» er velkommen, men må på forhånd tilskrive elstebroder Lars Larsen, Aasen Barbu Arendal.

Med broderhilsen.

Menighetstjenere.

Fra Finnmark.

Så fikk vi også oppleve den første del av 1939 og best av alt er at Herren er og vil være den samme som før.

Det svunne år var godt på så mange områder for oss her nord. Apne dører og åpne hjerter, omtrent over alt i Finnmark. Men dog i virkeligheten lite frelsesopplevelse, når vi da tenker på de mange som har hørt ordet også i dette år. Noe er dog vunnet og det takker vi Gud for. Til jul fikk vi den glede også i år å dele ut tøy til trengende og mange var det som blev gla for den hjelp som de fikk også på dette område. Mest har det gledet meg å se de små barneansikter stråle av glede når de mottok sin «julepakke».

Det som blev sent mig er fordelt efter beste skjøn, og når jeg tenker på de mange som så sårt trengte, gleder det mig at vi også i år blev satt i stand til å rekke disse en hjelpende hånd.

Jesus sier: Det I har gjort mot disse mine minste har I gjort mot mig.

Så en hjertelig takk til alle dere som husket på de trengende i Finnmark. Herren, som engang vil lønne efter våre gjerninger vil også lønne eder alle, for sitt navn skyld.

Takk også til eder som husket på oss personlig. Eders trofasthet har gledet oss og vært middel i Herrens hånd til å løfte vår arm i striden. Vi takker Gud for eder så ofte vi kommer eder i hu. Herren vil lønne eder. Det meste av min tid var i 1938 benyttet til arbeidet i Finnmark, kun noen kortere besøk i Troms fylke. I januar i år reiste jeg atter til Troms fylke, men heller ikke denne gang blev besøket langvarig. Fikk nemlig telegram om at min mor var død, hvorfor jeg måtte returnere hjem før jeg hadde tenkt.

Nu er de fleste vidner hernord reist syd. Herren velsigne dem der de ferdes. Men plassene deres er tomme

og ingen nye krefter er kommet her nord.

Markene er hvite til høsten, og mange venter på besøk. Hvem vil nu stille sig i rekkene? Nordnorge og særlig Finnmark trenger ikke nye misjonsnavn eller misjongsgrener, men vi trenger nye hjerter som er fylt av offervilje og brann for Jesus Må Herren i sin nåde få virke villighet i de hjerter som har kjent kallet.

Feltet er jo så stort, og behovet for vidner der vil stå ene med Jesus enda større.

La oss bede om at Herren ennu må drive arbeidere ut i sin høst, og at vi alle som fremdeles står på skansen må bli fornyede. Fornyede til offer og uselvisk arbeide for Jesus. Herrens tilkommelse er nær, og arbeidsdagen snart tilende.

Kjær hilsen fra eders forbundne broder i Herren.

Børfjorden 14—2—1939.

Oskar Gamst.

Brevikbotn.

Her i Brevikbotn har vi det godt. Nå kan vi også glede oss over at det er kommet en masse tilseirende fiskere, endel av disse besöker også møtene, og det er vårt håp at noen av disse må vinnes for Herren. Været har vært meget stormende i det siste, så fiskernes arbeide også ofte er en kamp for livet.

Fikk endel jodd og forbinningssaker tilsendt. Dette kommer svært vel med da mange fiskere ofte er plaget av sår og verkefingre.

Det mottagne deles gratis ut til de syke, og overbringer jeg herved gaverne på fiskernes vegne vår hjerteligste takk.

En førstehjelp i form av ren forbinning m. m. savner ofte de tilreisende fiskere, og dette fører igjen til lidelser og tap. Ved de tilsendte håper vi at forannevnte nød skal være avhjulpet for i år, hvorfor vi takker Herren.

*

Da jeg har erfart at br. Einar Fossmo er reist syd for å hilse på vennene der, vil jeg med det samme benytte anledningen til å gi ham min beste anbefaling.

Jeg har hatt anledning til å være sammen med ham, likeså har jeg også kjent ham i mange år. Han har i denne tid vist sig å være en gudfryktig og stø broder.

Når nå broder Fosmo kommer så

«FÖR ALT SKAPAT»

— missionsskrift —

utkommer år 1939 utan bestämd avgift.

Tidsskriftens uppgift är att sprida kännedom om missionsarbetet och väcka intresse och förbön för obrutna fält. Artiklar för det andliga livets fördjupande ingå även i programmet.

«För Allt Skapat» är rikt illustrerad och försedd med goda kartor.

Tidskriftens prenumeranter erhålla den intressanta missionsboken «Hudson Taylor och Kina Inlandsmissionen»

/jämte tidskriften/ till Fmk. 25:—, Till Skandinavien Kr. 3:—, Ifall boken önskas inbunden, är priset Fmk. 35:—, Kr. 4:—, Boken är rikt illustrerad. 350 sid.

Bundna Årgångar av «För Allt SKAPAT» 1937 & 1938 till Fmk. 30:—, Kr. 3:—, Sammanbundna Fmk. 50:—, Kr. 5:—.

Frimärken mottages som betalning. Provnummer på begäran.

«FÖR ALT SKAPAT»
Jakobstad. Finland.**Misjonsstevne.**

Skjærtorsdag vil det bli holdt et misjonsstevne i Misjonshuset, Sarpsborg. Brødrene Lind, Moss, Hans Utne, Rygge m. flere vil delta. Det vilde være gildt om venner fra de frie forsamlinger i Østfold møtte frem og deltok.

Møter kl. 10.30, 4 og 7. (Kl. 4 spesielt misjonsmøte).

Alle velkommen.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Hvilehjemmet «FREDLY»

Åpent hele året. Sted for troende venner. Mottar på sykekassen.

Telefon Vestre Gran nr. 9 I.

Evangel. Ruth Hansen,

Vestre Gran, Hadeland.

ta i mot ham. Han er verd å få gledes blant venner og troesfrender, da han jo i flere år allerede har virket for Herren hernord og da ofte alene og på nye felter, hvor kun få ville reise.

Så til slutt en kjær hilsen til alle «Røsten» lesere.

fra eders forbundne

Oskar Gamst.

En troende gutt

kjørelevant, får plass.

Thomas Søgård, Rygge.
Telefon Moss 4046.**Aasta Thuen, China.**

I året 1938 er innkommet følgende:	
Beholdning fra 1937	kr. 70.45
Innkommet fra De unges misjon	
Bergen	360.47
Forsamlingen Skostredet 17, Bergen	292.57
Eldres misjon Skostredet 17, do.	122.50
fra private	173.49
Vennene på Espeland	140.00
<hr/>	
Tilsammen	kr. 1159.48
Utsendt til Aasta Thuen	1129.00
<hr/>	
Beholdning kf.	30.48
Edith Olsen,	
forhenv. kasserer.	

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Agent Einar Johansen, Einarsborg, Hølden, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Ellertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Ellertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbotn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Ovenstående frie vidner virker i Troms og Finnmarks fylker. De har godt vidnesbyrd og er prøvede arbeidere som vennene trygt kan støtte. Det er bare Dorthea Klem og Enok Wangberg som har kasserere. De andre kan midler sendes til direkte.

Vi skal innta denne fortegnelse av og til. Glem dem nu ikke!

De frie misjonærer.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer en rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24.)

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvei 27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constance Nøstdal, Løbergsveien 28, Bergen.

Jenny Evenstad:

Karl Paus Jensen, Guldbergsvei 26, Heggell, Oslo.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Odvar Berg

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

ARGENTINA:

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

CHINA:

Str. Dørum og Karlsen:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Olga Schult:

Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørlygt. 15, Oslo.

Torkild Rasmussen:

Jul. O. Lind, Moss.

Gunhild Gundersen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubb.

Asta Thuen:

Liv Skorge, Wergeland Minde pr. Bergen.

Christofa Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Inger Frellumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fædriksborgsveien 37/39

Bygdøy pr. Oslo.

INDIA:

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen

Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hildø Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

B. og Gundhild Finstrøm:

Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Telemark.

FOR TIDEN HJEMME:**AFRICA:**

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Løklingsholm, Mosterhamna

CHINA:

Helga Lundebj.

Jul. O. Lind, Moss.

INDIA:

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Hal-den.

Misjonskandidater:**AFRICA:****DEN NORSKE CONGOMISJON**

Harriet Johansen,

Erling Kristiansen,

Ester Kristiansen.

Kasserer Erling Syvertsen, Aasveien 19, Danvik, Drammen.

SWAZILAND

Trygve Gjøsund og hustru.

Kasserer:

Karl Paus Jensen, Guldbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

INDIA:

Aslaug Bratås:

Kasserer:

Ragna Winther, Kirkeveien 17 III, Trondheim.